

Kedves Olvasók!

A Sopronkövesdi Általános Iskola diákjai több mint húsz mesével neveztek a XII. Janikovszky Éva mesefró pályázatra, valamint a Madarak és fák napja alkalmából megrendezett versíró pályázatra. Kérem, fogadják szeretett tanulóink írását!

Csókáné Maráz Kornélia

A kecske, aki eltévedt a mesék világában

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl, élt egy gazda, akinek volt egy tehene, egy lova, két szamara és tíz kecskéje.

Az egyik kecske szuperhősnek képzelte magát és ezért néha kapott is a fejére. A kis-kecske úgy döntött, megmenti a világot a farkas inváziótól. De mivel az nem volt, eldöntötte, hogy tündér lesz. De repülni nem tudott. Így végül elhatározta, hogy világgá megy.

Ment, mendegélt, találkozott a három kismalaccal. De mivel ő nem malac volt, hanem egy kecske, nem mehetett velük, mert nem lehetett ő a negyedik kismalac. Ment, mendegélt tovább. Találkozott a hét törpével, de mivel ő nem volt törpe, így nem lehetett a nyolcadik törpe. Ment, mendegélt tovább, találkozott a békakirályal, de mivel nem volt béka sem, így nem mehetett a békakirályal. Ment, mendegélt, találkozott az aranyhállal, aki megmutatta neki, ki is ő valójában. A kiskecske megörült, hogy végre tudta, hogy ki is valójában. Fogta a batyuját és rohant haza az anyjához. Amikor hazaért, az anyukája nyakába ugrott. Minden jó, ha a vége jó!

Pataki Lola (6. osztály)

Az aranylabda

Hol volt, hol nem volt, élt Simagöröngyösön egy kissrác, aki a labda igazi mestere volt.

De olyan szegények voltak a szülei, hogy nem tudtak segíteni a tehetségének a kibontakozásában.

Szinte minden nap társaival, barátaival focizott a közeli réten. Egyik nap fordulópontoz érkezett az élete.

Egy gazdag úr eltévedt az autójával és pont a rét mellett haladt. Meglátta szegény főhősünket, milyen zseniálisan bánik a labdával. Beszélt a szüleivel, majd felkarolta és elvitte a nagyvárosba a szegény fiút.

A srác bebizonyította, hogy milyen nagyszerű dolgokra képes a labdával és rövid időn belül óriási tehetséggé vált. Nagyon sok pénzt keresett, de a dicsőség nem szállt a fejébe. Pedig többszörös aranylabdás lett. Nem felejtette el, hogy honnan jött és a pénzével segítette a kis falujában élő szegény embereket, gyerekeket.

Innen ered a mondás: Simagöröngyösről való egy aranylabdás, akinek a szíve is aranyból van.

Szóke Bence (5. osztály)

Lédi

Egyszer még valamikor régen volt egy németjuhász kutyánk. A szőre fekete, barna és picit világosbarna volt, a szeme olyan volt, mint az enyém, picit sötét és világosbarna. Végül én neveztem el, és Lédi lett a neve. Egy napon csak feküdt és nem csinált semmit. Azt hittem „elment”, de szerencsére nem! Minden nap játszottam vele, minden nap sétáltattam, minden nap etettem és itattam. Este, amikor be kellett menni, nem akartam sosem kint hagyni egyedül. Ő mindig mellett volt, mindig vigyázott rám, mindig meghallgatott. Ő volt a legjobb barátom, bármit elmondhattam neki, meghallgatott akkor is, amikor más nem. Ha eszembe jutnak a vele együtt töltött idők, boldog vagyok. Boldog vagyok, hogy Ő ott volt nekem. Minden egyes nap hiányzik, amit vele töltöttem. Nem is nap, hanem óra, perc, néha minden másodperc. Ő sosem ártott nekem, és amikor összevesztem egy barátommal, tudtam, hogy nem kell szomorúnak lennem, mert Ő ott lesz nekem. Amikor vele voltam, olyan volt, mintha semmi rossz nem történhetne velem. Volt, hogy azt kívántam, bárcsak megállna az idő.

De egy napon Lédi örökre elment. Nem tudtam nem rá gondolni. Amikor reggelente felébredek, hiányzik. Hiányzik minden, ami Ő volt, minden perc hiányzik. A boldogságom azon a napon elszállt. Azóta nem vagyok olyan, mint régen. Azóta megváltoztam és sokkal másabb lettem.

Nagyon szerettem Őt! Ő volt a mindenem! Hiányzik!

Illés Natália (5. osztály)

Egy boldog nap

Kerek erdő közepébe,
leültem egy fa tövébe.

Átnéztem a lombok között,
kismadár sírt egy fészek fölött.

Kiesett a fiókája,
kért, hogy tegyem fel a fára.

Segíték én nagy szívesen,
kis fiókat visszateszem.

Örül ám a madár mama,
énekel is, száll a dala.

Estig vígan hallgatom,
boldog lett hát a napom.

Péter Dorina, 6. osztály

Szeretnék egyszer...

Szeretnék egyszer madár lenni,
szabadon szállni, szabadon élni.

Vándorolni.

A körülöttem lévő világról
mindent megismerni.

Minden állatot megfigyelni.

És ha talán madár leszek,
első dolgom elrepülni.

Csigó Lili (6. o.)

A kis sárkány és a törpe

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis sárkány. A kis sárkányt Kedvinek hívták, mert nagyon kedves volt mindenkivel. Egyszer a sárkány elment sétálni az erdőbe és talált egy szép nagy barlangot. Beszölt abba a nagy barlangba:

- Hahó! Van odabent valaki? – kérdezte a kis sárkány.
- Ki mer háborgatni a barlangomban? – kérdezte félelmetes hangon a benne lakó törpe.
- Csak én! A kis sárkány! – felelte Kedvi ijedten.
- Miért háborgatod a barlangomat? – kérdezte a törpe, és kijött a barlangjából egy nagy tölcsérral a kezében.
- Minek neked ez a nagy tölcsér? – kérdezte tőle a kis sárkány.
- Azért, hogy nagynak és ijesztőnek tűnjek. – felelte a törpe.
- De hát te nem is vagy ijesztő!- mondta a sárkány.

Ezután a kis sárkány megnyugodott, hogy semmi ijesztő nincs abban a nagy barlangban. Nagyon fáradtan hazasétált és nagyon hamar el is aludt. A kis törpéről álmodott.

Itt a vége, fuss el véle!

Rasztovics Nikolett (6. osztály)

Madarak és fák

A madarak az égen
szépen, kecsesen repültek,
a fákra le-leszálltak éppen,
Énekeltek, ugráltak.
Fészket építettek.
Csodás dalra fakadva
tojást kiköltöttek.

Winkler Petra (6. o.)

Séta a tölgyesben

Az erdőben sétálva,
Néha meg-megállok,
Madarak énekét
Hallgatva kószálok.
Harkálykopácsolás,
Pacsirta szólója,
Apró, halk neszek,
Érdemes a szóra.

Ott fut egy gímszarvas,
Itt meg egy nyulacska,
Elrejtőzik csöndben,
A tölgyfa tövében.

A tónak közepén,
Tavirózsa úszik.
Napfény a tó fölött,
Szikrázón pompázik.

Tölgyerdőnek lombja,
Engedi a napfényt,
Táplálja alul,
A növények lelkét.
Állatok, növények,
Mégférnek itt együtt,
Emberek a Földön,
Példát kell, hogy vegyünk!

Mihálicz Katalin (6. o.)

Nevem: Csóka

Az én nevem Csóka Blanka Napsugár,
És a Csóka nem más, mint egy kismadár.
Varjúfélék családjába tartozik,
Zajos, társas, naphosszat ugrándozik.
Gilisztákat eszik, sok-sok kukacot,
De néha elfogyaszt egy-két növénymagot.
Tolla ragyogóan fényes, fekete,
Ágacskákból készül az ő kis fészke.
Fészket faodúba, sziklamélyedésbe rakja,
Pettyezett kis tojásait ide tojja.
A kis csókák öthetesen repülnek,
s ennek biz' a csókaszerűlők örülnek.
Előfordul Afrikában, Ázsiában,
de legfőképpen persze Európában.
A csóka egy hangoskodó kismadár,
a közeli városokba be-bejár.
Szereti ő a csillogó tárgyakat,
Hogyha mérges, borzolja a tollakat.
A sólyom az ő legnagyobb ellensége,
Gyakran repül csapatokba verődve.
A középkori Angliában vadászták,
mivel nagyon kártékonynak tartották.
Magyarországon védett madár,
Az én versemnek is itt a vége már.

Csóka Blanka Napsugár (5. o.)

Cseresznyefa virága

Virág vagyok én is,
Cseresznyefa virága,
Zöld levelek közül
Nézek a világra.
Jaj! Le ne tépjetek!
Jaj! Le ne vágjatok!
Had teremjen cseresznyét
Az öreg cseresznyefátok.

Kovács Betti (6. o.)

Tavaszi

A tavasz egy szép évszak.
A fák virágba borulnak.
és elkezdődnek
a madáracsicsérgések.

Ha kimegyünk a kertbe
és a fa alá állunk,
hallhatjuk a
méhecskék zümmögését.

Kedves kis virágaink előbújnak,
szépek és illatosak.
Az állatok is előbújnak,
kik téli álmodat aludtak.

Czetin Natália (6. o.)

Pipacs

Pipacsom, pipacsom pompázzál,
szirmaidat tárd ki már!
Szél, szél fújdogálj,
pipacsom, pipacsom,
táncoljál!

Varga Vitéz
(2. o.)

